

๖๖

เล่าไม่ถูก พูดไม่ออก บอกไม่ได้

หยุดตรงไหน? ที่กลางดวงธรรมที่ทำให้เป็นกายมนุษย์ หยุดตรงนั้น พอหยุดได้แล้วนี่นะ สุขจริง หยุดเท่านั้นแหละ สมกับบาลีว่า **นตฺถิ สนฺติ ปรี สุขํ สุขอื่นนอกจากนี้ไม่มี** นี่เจอสุขแท้แล้วนี่นะ สุขจริงตรงนี้นะ เจอสุขแล้ว เจอที่สุขแล้ว

เมื่อเจอสุขสูงสุดอย่างนี้จะก็ ให้ตั้งหน้าตั้งตาทีเดียว ทำใจให้หยุดนิ่ง หยุดทีเดียว หยุดหนักเข้า อย่าถอยหลังกลับ

ผู้เทศน์ได้สั่งสอนกันแล้วให้หยุดอย่างนี้ หยุดไม่ถอยกลับ ๒๓ ปีแล้ว ๒๓ ปี ๒ เดือนเศษแล้ว หยุดในหยุดไม่ถอยหลังกลับกันเลย ยังไม่ได้ถอย กลับกันเลย ได้พบแล้วสุขอันไพศาลเหลือประมาณมากมาย เล่าไม่ถูก พูดไม่ออก บอกไม่ได้ทีเดียว

ด้วยเหตุฉะนั้น ผู้ที่อยู่ทีหลัง ภิกษุ สามเณร อุบาสก อุบาสิกา เมื่อต้องการความสุขแล้วก็ต้องทำใจให้หยุด นั่นแหละเป็นตัวสุข เป็นตัวสุขแท้ๆ สิ่งอื่นสุขไม่เท่าไม่ทันทั้งนั้น

พอใจหยุดได้ก็เป็นสุขทางภาวนา ภาวนาชั้นสูง เมื่อสุขไปทางภาวนา ทำใจหยุดได้แล้วก็จะบรรลุปฐมมรรค ดวงอัมมานุปัสสนาสติปัฏฐาน ดวงศีลสมาธิ ปัญญา วิมุตติ วิมุตติญาณทัสสนะ ไปตามลำดับ

จากพระธรรมเทศนาเรื่อง “สติปัฏฐานสูตร”

๓ ตุลาคม ๒๕๔๗